

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Pastörs v. Germania - [55225/14](#)

Hotărârea din 3.10.2019 [Secția a V-a]

Articolul 6

Proceduri penale

Articolul 6-1

Tribunal imparțial

Presupusa lipsă de imparțialitate a judecătorului din cadrul celei de-a treia instanțe, din cauza faptului că este căsătorit cu judecătorul din cadrul primei instanțe: *nicio încălcare*

Articolul 10

Articolul 10-1

Libertatea de exprimare

Condamnarea unui membru al Parlamentului pentru declarații făcute în acest for, catalogate drept negare a Holocaustului: *inadmisibilă*

Articolul 17

Interzicerea abuzului de drepturi

Condamnarea unui membru al Parlamentului pentru declarații făcute în acest for, catalogate drept negare a Holocaustului: *inadmisibilă*

În fapt – Reclamantul era un membru al Parlamentului landului Mecklenburg-Western Pomerania și președinte al Partidului Național Democrat din Germania. Acesta a fost condamnat în primă instanță pentru ofensarea memoriei celor decedați și pentru defăimare, ca urmare a unor declarații pe care le-a făcut într-un discurs din Parlament. În calitate de cea de-a doua instanță, Tribunalul regional a respins apelul reclamantului ca nefondat, stabilind din nou circumstanțele cazului. Reclamantul a introdus un recurs în fața Curții de Apel. După ce a aflat că unul din cei trei judecători responsabili de judecarea recursului său era căsătorit cu unul din judecătorii care i-au decis cazul în primă instanță, el a formulat o plângere privind existența unei părtiniri. Cu participarea judecătorului suspectat, Curtea de Apel i-a respins plângerea privind existența unei părtiniri, precum și recursul ca fiind nefondate. Un alt complet al Curții de Apel i-a respins plângerea privind existența unei părtiniri.

În drept

Articolul 10: În cazurile care privesc negarea Holocaustului, indiferent dacă Curtea a aplicat articolul 17 direct, declarând o cerere incompatibilă *ratione materiae* sau dacă a considerat aplicabil articolul 10, invocând articolul 17 la o etapă mai avansată, atunci când a examinat caracterul necesar al presupusei ingerințe, a existat o decizie luată de la caz la caz, care a depins de toate circumstanțele cauzei individuale.

În cazul reclamantului, declarațiile sale au demonstrat, pe de o parte, disprețul față de victimele Holocaustului, fapt care era în favoarea declarării incompatibilității *ratione materiae* a cererii cu prevederile Convenției. De cealaltă parte, declarațiile au fost făcute de un membru al Parlamentului,

În timpul unei sesiuni parlamentare, astfel încât putea atrage un nivel ridicat de protecție, iar orice ingerință în acestea presupunea analiza amănunțită a Curții.

Tribunalul Regional a citat și analizat întreg discursul reclamantului. Esența motivării sale s-a axat pe trei probleme: reclamantul a negat în mod accentuat Holocaustul în discursul său, mai multe părți ale căruia nu au ridicat o problemă în baza legii penale, ca și cum ar fi introdus „otravă într-un pahar cu apă, sperând că aceasta nu va fi sesizată imediat”; părțile discursului său care nu au ridicat o problemă în baza legii penale nu puteau diminua, camufla sau mușamaliza negarea accentuată a Holocaustului; acesta a vrut să-și prezinte mesajul exact în modul în care a fost înțeles de Tribunalul Regional, în viziunea unui observator obiectiv.

Curtea a acordat o importanță fundamentală faptului că reclamantul și-a planificat discursul, a ales în mod deliberat cuvintele și a recurs la confuzie pentru a-și face auzit mesajul. Articolul 17 a avut de jucat un rol important cu referire la acest aspect al cazului reclamantului, indiferent dacă se considera că articolul 10 este aplicabil. Reclamantul a urmărit să-și exercite dreptul său la libertatea de exprimare cu scopul de a promova idei contrare textului și spiritului Convenției. Acest fapt a cântărit mult în evaluarea caracterului necesar al ingerinței.

În timp ce ingerințele în dreptul la libertatea de exprimare pretindeau analiza amănunțită, în cazul în care vizau declarații făcute de reprezentanți aleși în Parlament, enunțurile făcute în asemenea scenarii meritau o protecție mică, dacă nu niciuna, în situația în care conținutul lor era contrar valorilor democratice ale sistemului Convenției. Exercițiul libertății de exprimare, chiar dacă manifestat în Parlament, comporta „îndatoririle și responsabilitățile” la care se referea articolul 10 § 2. Imunitatea parlamentară oferită în acest context consolida, însă nu în mod nelimitat, protecția discursului în Parlament.

Reclamantul a exprimat în mod deliberat neadevăruri pentru a defăima evreii și persecuțiile pe care le-au suferit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Afirmările imputate ale reclamantului au afectat demnitatea evreilor în măsura în care au justificat un răspuns de ordin penal. Chiar dacă pedepsirea reclamantului cu opt ani de închisoare cu suspendare constituia o sancțiune semnificativă, autoritățile naționale au prezentat motive relevante și suficiente și nu și-au depășit marja de apreciere. Prin urmare, ingerința a fost proporțională cu scopul legitim urmărit și „necesară într-o societate democratică”. Nu a existat nicio aparență de încălcare a articolului 10.

Concluzie: inadmisibilă (inadmisibilă în mod vădit).

Articolul 6 § 1: Faptul că doi judecători erau căsătoriți și au administrat cazul reclamantului la diferite grade de jurisdicție putea da naștere unor dubii privind imparțialitatea lor.

Cu privire la procedura de asigurare a imparțialității, Curtea de Apel a decis, cu participarea judecătorului căruia i se reproșa parțialitatea, atât cu privire la plângerea reclamantului referitoare la existența unei părtiniri, cât și cu privire la recursul său. Abordarea prestabilită în baza dreptului național ar fi fost ca plângerea privind existența unei părtiniri să fi fost soluționată fără participarea judecătorului. Totuși, dreptul național prevedea o excepție. Deși nu ținea de competența Curții să interpreteze dreptul național, a fost dificil de înțeles cum plângerea reclamantului privind existența unei părtiniri putea fi considerată „complet nepotrivită”, așa cum o cerea excepția. Plângerea reclamantului privind existența unei părtiniri nu putea fi considerată abuzivă sau irelevantă, de vreme ce putea exista o aparență a lipsei de imparțialitate. Participarea judecătorului la hotărârea privind plângerea referitoare la existența unei părtiniri împotriva sa nu a ajutat la disiparea dubiilor existente.

Curtea a reținut anterior că lipsa imparțialității în procedurile penale nu au fost remediate în cazurile în care o instanță superioară nu a casat hotărârea instanței inferioare pronunțate de un judecător sau de un tribunal căruia îi lipsea imparțialitatea. Spre deosebire de cazul reclamantului, în care justificarea obiectivă a dubiului reclamantului privind judecătoria care au judecat recursul lui a decurs, în primul rând, din procedura pe care au ales-o, carențele legate de imparțialitate în cazurile anterioare fie au fost mai grave, fie hotărârile subsecvente nu au oferit argumente substanțiale în răspunsul la cererea reclamantului privind existența unei părtiniri, neremediind, astfel, carența.

În cazul reclamantului, hotărârea subsecventă prin care s-a efectuat controlul nu a fost pronunțată de o instanță superioară, ci de un complet de trei judecători de la aceeași instanță care nu au fost

implicați în vreuna din hotărârile anterioare pronunțate în cazul reclamantului. Hotărârea prin care s-a efectuat controlul nu a presupus o evaluare deplină a recursului reclamantului sau a hotărârilor care îl resping ca nefondat, ci s-a limitat la problema caracterului pârținitor al soluțiilor judecătoriale implicați în acea hotărâre. Totuși, dacă hotărârea prin care s-a efectuat controlul ar fi fost pronunțată în favoarea reclamantului, cererea sa de a fi audiat trebuia judecată ulterior de alți judecătoriale. Astfel, ea a fost supusă unui control ulterior al unui organ judiciar cu competență deplină, care îi oferea garanțiile articolului 6.

În fine, reclamantul nu a oferit argumente concrete privind caracterul pârținitor al soluției unui judecătoriale profesionist – căsătorit cu un alt judecătoriale profesionist – atunci când se pronunță în același caz, la un grad diferit de jurisdicție care nu presupunea controlul hotărârii soțului. Curtea de Apel a oferit argumente suficiente ca răspuns la susținerile reclamantului. Participarea judecătoriale la hotărârea privind acuzația de pârținire care i-a fost adusă a fost remediată prin evaluarea ulterioară, pe fond, a plângerii privind existența unei pârținiri, cu privire la care reclamantul a avansat același motiv, de către un complet separat de judecătoriale din cadrul aceleiași instanțe. Nu au existat dubii justificate în mod obiectiv privind imparțialitatea Curții de Apel.

Concluzie: nicio încălcare (patru voturi la trei).

(Vezi, de asemenea, *Perinçek v. Elveția* [MC], [27510/08](#), 15 octombrie 2015, [Nota informativă 189](#); *Williamson v. Germania* (dec.), [64496/17](#), 8 ianuarie 2019; *Roj TV A/S v. Danemarca* (dec.), [24683/14](#), 17 aprilie 2018, [Nota informativă 218](#); *Karácsony și alții v. Ungaria* [MC], [42461/13](#) și [44357/13](#), 17 mai 2016, [Nota informativă 196](#); *Vera Fernández-Huidobro v. Spania*, [74181/01](#), 6 ianuarie 2010, [Nota informativă 126](#); *Crompton v. Regatul Unit*, [42509/05](#), 27 octombrie 2009; și compară cu *A.K. v. Liechtenstein*, [38191/12](#), 9 iulie 2015)